

Mátyus Andrea felvétele

Hajdu István és Gyuriska János

lengzősen viselkednek. Ám a falu apraja-nagyja csodálattal néz fel rájuk. Többek közt Jake és Sean Quinn, a két unokatestvér, meg a jóra való Charlie Colon is, akik szeretnék továbbállni a stábbal, de annak tagjai kapcarongynak használják őket: a híres filmszínész-színésznő szeretetvágyból, szeszélyből vagy szimpla kékvágyból meg akarja hódítani Jake-et, míg kitűnő színészi képességekkel rendelkező unokatestvérét kidobhatja a törzshelyéről, mert az folyton-folyvást részegen sertepertél mellette. Ez a fiú, Sean a tragikus alak. Ő az, aki kövekkel a zsebében nekimegy a folyónak (eszembe jutott, hogy ahol én cseperedtem, azon a vidéken azt mondták az öngyilkosra: hintát kötött az életéből, mert arrafelé – bár volt folyó – az önakasztás volt divatban), mivel vágyai, tehetsége, illetve lehetőségei közt oly nagy – mondhatni: áthidalhatatlan – a szakadék. A darab második felére ez a szakadék már akkorára nő, mint egy harcosabb agitprop írásban a hatvanas évek derekán. Magyarán, Sean elküldi a hollywoodi színésznőcskét meg a sleppjét a nagy amerikai francba. Meg persze a multikat is, mert nagyhalak, és megeszik a kicsiket.

Egyik felskiccelt figuráról a másikra könnyedén át lehet váltani, vagyis – ahogy már említettem – a darab (szerencsére, legalább) kitűnő alkalmat szolgáltat rá, hogy két tehetséges színész megmutassa, mit tud. Hajdu István és Gyuriska János együtt munkálkodik – ahogy passzolgatnak, és ahogy a másik elé teszik leheletfinoman a mondatokat, ahogy egy-egy alak feljön a söprögető helyéről, ahogy egymásra figyelni tudnak, ahogy már-már tisztelettel és alázattal viseltetnek a másik iránt. A legelementárisabb jelene-tek azok, amelyekben nem szélesvásznúak az érzelmek. Például az, amelyikben Sean (Gyuriska alakítja) a talentumát mutogatja kissé hebehurgya barátjának, Philnek, vagy az, amelyikben Jake (szintén Gyuriska) megalázottan visszatér a színésznő ölelő karjaiból, és bár szájhős (hangember, más szóval rezonőr), mégsem mondja – bár mondhatná –, hogy megvolt neki a hollywoodi isten-asszony. Viszont mondja a következő (óriási) mondatot: Most megtudtam, milyen lehet nőnek lenni.

Hegedűs D. Géza, a rendező kiválasztotta a darabot (tétélezzük fel, hogy ő tette), és kidolgozta az előadást a színészekkel. Amit látunk, az a felettébb csúnya, a reklámszakmában bevett szóval élve: *brainstorming* (három színész, ha összeül) eredménye. A színpadon egyetlen elárvult, megbicsaklott lakókocsyszerűség van (díszlet: Horesnyi Balázs). Lehetne lakóparképítőké ugyanúgy, mint elvonult forgatócsoporté. Nem illik oda, néha zavarja a színészeket. A ruhák (Jánoskúti Márta) viszont segítik felismerhetővé tenni a különböző karaktereket.

A Ronan Morgan által betanított táncot Hajdu és Gyuriska erőteljesen és szenvedéllyel ropja. Tulajdonképpen ezért a táncért érdemes végignézni az előadást meg a legeslegvégéért. Amikor a színészek kijönnek a tapsra, mind a tizenhat szerepben meghajolnak. Pillanatok alatt megelevenedik valamennyi alak. A legnagyobb tapsot a két legjobban megírt kapja. Ennek a két szereplőnek a bőrében Marie Jones – jól ír. Hirtelen egy másik szerző jut eszembe, bizonyos Samuel Beckett. És a híres interjú. Beckett úr, ön ír? (Szóvicnek nem jó.) Nem, éppen ellenkezőleg, hangzott a válasz.

Nos, azt hiszem, ez a különbség.

MARIE JONES: KÖVEKKEL A ZSEBÉBEN (Pesti Színház)

DÍSZLET: Horesnyi Balázs. **JELMEZ:** Jánoskúti Márta. **DRAMATURG:** Harangozó Eszter. **KOREOGRÁFUS:** Ronan Morgan. **RENDEZTE:** Hegedűs D. Géza.

SZEREPLŐK: Hajdu István, Gyuriska János.

KOLOZSI LÁSZLÓ

Ír krémlikőr

■ MARIE JONES:

KÖVEKKEL A ZSEBÉBEN ■

Azt hiszem, egyértelmű, hogy miért éppen a *Kövekkel a zsebében* című darabot választotta ki a Vig (pontosabban kamaraszínháza, a Pesti Színház; vagy a rendező, vagy a színészek; tulajdonképpen mindegy, hogy ki): meg akarták mutatni, mennyi van két, a társulathoz tartozó, de nem eléggé ismert és elismert fiatal színészből; mert annak ellenére, hogy a *Kövekkel a zsebében* nem jó darab, alkalmas a brillírozásra. Lehet dekázgatni a szöveggel, mindkét szerepben benne van a truváj, olyannyira, hogy tartani lehet tőle, túl is spilázzák a színészek, és annak ellenére, hogy a darab megköveteli az egymásra figyelést, olyan intenzíven növelik a feszültséget, hogy a darab kislül (vagy legalábbis megperzselődik a szövegekönv). De az előadás éppen attól érdekes és izgalmas, hogy Marie Jones műve működik, hogy nincs sem áramszünet, sem pillanatnyi kihagyás, a két színész, Gyuriska János és Hajdu István mindvégig érzi egymást (egy néző megjegyzése a szünetben: rajta vannak egymáson), és együttműködik.

A hosszas nyomozás sem vezetett eredményre: nem tudom, hogy Marie Jones, a szerző azonos-e az *Apám nevében* című ír filmben játszó színésznővel, de gyanúm szerint igen. Bizonyíték rá maga a színdarab is, hiszen többé-kevésbé egy hollywoodi film forgatásáról szól. De annak ellenére, hogy a tehetségesnek tartott szerzőnek lehetnek vagy vannak személyes tapasztalatai, a hollywoodi és az ír vidéki élet kiáltó ellentétéről nem sok újat tud mondani.

Az összesen két színésznek tizenhat szerepet kell eljátszania, ezek közül tizennégy (na jó: tizenkettő) csak skicc, ügyesen felfirkantott vázlat, némelyik erősebb színekkel. Egy-két jellegzetes ruhadarab már be is hozza a színpadra az alakot, elég egy baseballsapka, egy napszemüveg, egy kendő vagy egy jellegzetes, a melegeket jellemző (közhelyes) fejtartás is.

A sztori szinte semmi. Forgatócsoport érkezik az álmos ír kisvárosba. Munkát adnak a helyi arcoknak, pöffeszkednek a kocsmában, és a sztárookra oly jellemzően, önhittén és fel-